

Αν ήμουν πρόσφυγας...

Δεν θα μπορούσα ποτέ να φανταστώ ότι θα βρισκόμουν σε αυτή την κατάσταση.

Έχω χάσει τον τόπο μου...το σπίτι μου...

Η οικογένεια μου έχει σκορπιστεί σε διάφορα μέρη του κόσμου προσπαθώντας να επιβιώσει μακριά από την οδύνη του πολέμου κι εγώ προσπαθώ, με όσο κουράγιο μου απομένει, να είμαι ψύχραιμη και να συνεχίσω να στέκομαι γερά στα πόδια μου.

Θυμάμαι εκείνες τις ξέγνοιαστες ημέρες που ήμασταν όλη η οικογένεια μαζί.

Παίζαμε, τραγουδούσαμε, γελάγαμε... Μα τώρα αυτό το γέλιο χάθηκε.

Έρχονται στο μυαλό μου σκηνές από τη φρίκη του πολέμου.

Βομβαρδισμοί, παιδιά να κλαίνε, μητέρες να θρηνούν για τον χαμό των παιδιών τους.

Όμως όλα αυτά ήρθε η στιγμή να τα αφήσω πίσω μου.

Πρέπει να κοιτάω το μέλλον και να προχωράω μπροστά.

Ακόμα και τώρα, που βρίσκομαι σε τόπο ξένο, μόνη μου, μακριά από αυτούς που αγαπάω

δεν θα τα παρατήσω. Ελπίζω πως κάποτε ο κόσμος στον οποίο ζούμε θα είναι δίχως πολέμους, δίχως συμφέροντα. Οι άνθρωποι θα είναι μονοιασμένοι και θα νοιάζονται ο ένας για τον άλλο.

Δεν πρέπει να το βάζουμε κάτω γιατί οι ευκαιρίες για ένα καλύτερο μέλλον σταματάν να έρχονται μόνο όταν σταματάμε εμείς να ελπίζουμε.

Αυτός είναι πια ο τόπος μου. Θα τον αγαπάω και θα νοιάζομαι για αυτόν.

Ελπίζω οι άνθρωποι που μένουν εδώ να με αγαπήσουν και να με νιώσουν όπως θα τους ένιωθα κι εγώ αν βρισκόταν στη θέση μου. Άλλωστε αυτή η αλληλεγγύη μεταξύ των ανθρώπων χωρίς να έχει σημασία η φυλή, η θρησκεία ή η κουλτούρα μπορεί να είναι το πρώτο βήμα για έναν κόσμο που θα κυριαρχεί ομόνοια, ειρήνη και αγάπη.

Χρυσοβαλάντια Δρούγκα

γ1 Γυμνασίου